

Arrest

nr. 164 486 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DENAMUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 28 oktober 2011 in het huwelijk met F.A., een in België verblijvende vrouw met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 12 december 2012 diende verzoeker, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd

1.3. Verzoeker en zijn echtgenote werden op 3 mei 2013 afgevoerd van de bevolkingsregisters.

1.4. Na te hebben vastgesteld dat verzoekers echtgenote niet langer in België verbleef en verzoeker zich aanmeldde om opnieuw te worden ingeschreven in de bevolkingsregisters stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 12 juni 2014 een schrijven op met het aan verzoeker gericht verzoek om aan te tonen dat hij zich in een van de in artikel 42quater, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde situaties bevond. Verzoeker legde tal van documenten neer.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 november 2015 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 20 november 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.] Voorna(a)m(en): [R.] Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweerde het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 12.12.2011 in functie van zijn echtgenote [A.F.] [...]. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat zijn echtgenote sedert 3.05.2013 van ambtswege is afgevoerd.

Betrokkene was zelf ook afgevoerd, maar vroeg nadien de herinschrijving aan, zonder vergezeld te zijn van zijn echtgenote. Vandaar dat mag worden aangenomen dat de echtgenote het land heeft verlaten en overeenkomstig art. 42 quater, §1, 2° een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gezien er geen sprake is van kinderen in dit gezin (zie de gegevens van het Rijksregister) kan betrokkene onmogelijk de toepassing van de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 40 quater, §2 van de wet van 15.12.1980 genieten.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 dient ook rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht. Betrokkene werd uitgenodigd informatie hierover te verstrekken en legde tal van documenten voor. De meeste betreffen bewijzen van zijn aanwezigheid om de herinschrijving te bekomen, echter er steken ook wel een aantal documenten in die mogelijks werden voorgelegd om betrokkenes graad van integratie aan te tonen zoals de bewijzen dat hij zich aanmeldde bij het onthaalbureau om de inburgering te kunnen volgen, een attest dat hij deze gevolgd heeft, het bewijs dat hij zich inschreef om Nederlandse les te volgen, het bewijs dat hij inschreven is als werkzoekende sinds 18.10.2012.

Betreffende de humanitaire situatie dient opgemerkt te worden dat betrokkene kennelijk nog steeds een familielid van een burger van de Unie is, nergens uit het administratief dossier, noch uit het rijksregister blijkt immers dat betrokkene is gescheiden van zijn echtgenote. Dit wil zeggen dat betrokkene zich in elke lidstaat naar keuze kan vestigen, medische verzorging moet kunnen krijgen, de kans moet krijgen zich te integreren en aan de slag te gaan, een gezinsleven te hebben, enz. toch voor zover hij vergezeld is van zijn EU-partner en zij aldaar aan de voorwaarden voldoet om legaal te verblijven. Betrokkene is bovendien niet uitzonderlijk verankerd in België. Zijn echtgenote woont hier niet meer, dus zijn gezinsleven vindt niet in België plaats, mijnheer is kennelijk werkzoekende en heeft hier dus geen economische belangen, van een medische problematiek is nergens sprake. Zijn ononderbroken verblijf in België gedurende bijna 5 jaar is niet onbesproken gezien de schrapping van ambtswege, het feit dat betrokkene bij herhaaldelijke controles (na zijn aanvraag tot herinschrijving) niet kon worden aangetroffen en het feit dat hij betalingsachterstand heeft voor o.a. de huur van zijn woning. Ook deze elementen wijzen erop dat betrokkenes, alhoewel hij kennelijk niet langer is weg geweest dan de bij wet toegestane termijn van maximum 1 jaar (art. 19 VW), belangen en verankering in België niet van die aard is dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan.

Alle andere voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40quater, § 2, 42quater, § 1, derde lid, 42quater, § 4, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat verzoeker in België wel geïntegreerd is;

Dat hij huidig nog met Mw [A.F.](van Nederlandse nationaliteit) getrouwd is;

Dat hij in de echtelijke woning nog leeft;

Dat zijn echtgenote België heeft verlaten maar dat zij besliste met hem getrouwd te blijven;

Dat er geen scheiding- of echtscheidingsbeslissing bestaat;

Dat verzoeker in 2013 een opleiding van Nederlandse taal volgde en dat hij in 2012-2013 ook een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde;

Dat hij een inburgeringscursus in 2013 en 2014 volgde;

Dat verzoeker bij de VDAB sinds 2012,2013 en 2014 ingeschreven is;

Dat verzoeker sinds 5 jaar in België wel geïntegreerd is en dat het vertrek van zijn echtgenote hem niet verweten kan worden;

Dat het niet onmogelijk is dat Mw [A.] terug in België komt;

Dat verzoeker automatisch doorgehaald werd daar hij zich gedurende een controle niet thuis bevond (op die dag was hij op school!);

Dat deze doorhaling niet juist is en dat deze het einde van het verblijf van verzoeker in België niet kan betekenen;

Dat verzoeker vanaf het begin van zijn verblijf in België op dezelfde adres leeft;

Dat hij zijn huur (600,00 EUR per maand) betaalt, zelfs als hij zich sinds het vertrek van zijn echtgenote in financiële moeilijkheden bevindt;

Dat hij zijn leveranciers ook betaalt, nl. Electrabel, Telenet, enz.;

Dat het blijkt dat verzoeker in België sinds 2011 wel geïntegreerd is.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker omdat zijn Nederlandse echtgenote, in functie van wie hij tot een verblijf werd toegelaten, niet langer in het Rijk verblijft. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij van oordeel is dat verzoeker geen autonoom verblijfsrecht kan worden toegestaan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt wat betreft de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet aangetoond.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 40quater, § 2 van de Vreemdelingenwet kan het volstaan aan te geven dat dit artikel niet bestaat.

2.2.3. Daarnaast moet worden gesteld dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Voormelde bepaling laat verweerder toe om, gedurende een door de wetgever bepaalde periode, een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling die zijn verblijfsrecht ontleent aan zijn huwelijk met een burger van de Unie wanneer deze burger van de Unie vertrekt uit het Rijk. In casu is niet betwist dat verzoekers Nederlandse echtgenote, in functie van wie hij tot een verblijf werd toegelaten, niet langer in België verblijft. Verzoekers betoog dat het niet uitgesloten is dat zijn echtgenote ooit nog naar België zal terugkeren is niet dienend. Verweerder dient zich bij het nemen van een beslissing immers te baseren op feiten en dient niet uit te gaan van allerhande hypothesen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers echtgenote op het ogenblik dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd genomen reeds meer dan anderhalf jaar was afgevoerd van de bevolkingsregisters, zodat verweerder kon vaststellen dat de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde situatie zich voordeed. De toelichtingen die verzoeker verschaft doen aan deze vaststelling geen afbreuk.

Tevens moet worden opgemerkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en heeft aangegeven dat verzoeker – van wie de sterke banden met Marokko niet ter

discussie staan – minder dan vijf jaar in het Rijk verblijft, dat niet blijkt dat verzoeker uitzonderlijk verankerd is in België, dat hij geen gezinsleven heeft in België, dat hij werkzoekend is en dus geen economische belangen heeft en dat er geen sprake is van enige gezondheidsproblematiek. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Een schending van de bepaling van artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de bepalingen van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet moet worden benadrukt dat in deze bepaling wordt aangegeven in welke gevallen verweerder geen toepassing vermag te maken van de in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie te beëindigen. Verweerder heeft in voorliggende zaak evenwel toepassing gemaakt van 42quater, § 1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat de bepalingen van artikel 42quater, § 4 van dezelfde wet niet van toepassing zijn en geen schending van deze bepalingen kan worden vastgesteld.

2.2.5. Waar verzoeker een schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel moet worden gesteld dat zijn uiteenzetting de Raad niet toelaat te begrijpen waarom hij van oordeel is dat dit beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden en dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste duidelijke toelichting, bijgevolg onontvankelijk is.

2.2.5. Voorts kan niet worden gesteld dat de beslissing die een einde stelt aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden een schending zou kunnen inhouden van diens recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven, daar geenszins blijkt dat verzoeker enig gezins- of familieleven in België heeft en verweerder op correcte gronden heeft aangegeven dat verzoekers echtgenote sedert lange tijd niet meer in België woont.

Door erop te wijzen dat hij nog steeds gehuwd is, dat hij allerhande cursussen volgde met het oog op zijn integratie, dat hij is ingeschreven bij de VDAB, dat hij meent dat hij in het verleden onterecht werd afgevoerd van de bevolkingsregisters, dat hij, ondanks zijn financiële problemen, poogt om zijn schuldeisers te betalen en door te stellen dat hij zich als in de samenleving geïntegreerd beschouwt toont hij evenmin aan dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven dusdanig wordt geraakt dat er kan worden gesproken van een miskenning van zijn recht op eerbiediging van het privéleven. Er dient hierbij ook in aanmerking te worden genomen dat verzoeker wist of behoorde te weten dat hij slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zijn echtgenote te kunnen vervoegen en dat zijn verblijfsrecht gedurende een aantal jaar voorwaardelijk was. Tevens dient nogmaals te worden aangegeven dat verweerder duidelijk rekening heeft gehouden met verzoekers persoonlijke situatie en erop heeft gewezen dat hij geen familiale of professionele belangen in België heeft die zwaar zouden moeten doorwegen en verzoeker deze vaststellingen niet weerlegt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.2.6. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dient te worden vastgesteld dat een formele motivering ontbreekt, zodat verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat de bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Hij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het feit dat een van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK